

‘เดรีอ้ายกะเหรี่ยง’ วอนรัฐฟัง

ก่อนขึ้นทะเบียนมรดกโลกป่าแก่งกระจาน

'เครือข่ายกะเหรี่ยง' วอนรัฐฟัง ก่อนขึ้นทะเบียนมรดกโลกป่าแก่งกระจาน

จากที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เตรียมนำเสนอกลุ่มป่าแก่งกระจาน เพื่อขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติแห่งใหม่ ตั้งแต่ปี 2556 กับศูนย์มรดกโลกของยูเนสโก และคาดว่าจะอย่างช้าภายในปี 2558 จะได้รับขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติแห่งที่ 8 ของไทย

สำหรับกลุ่มป่าแก่งกระจานที่เสนอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกประกอบด้วย อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จ.เพชรบุรี อุทยานแห่งชาติกุยบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าแก๊ภาชี และอุทยานแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติไทยประจัน จ.ราชบุรี รวมพื้นที่ป่าราว 4,822 ตารางกิโลเมตร

เนื่องจากมีความหลากหลายทางชีวภาพสูง ทั้งพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ และมีการหรือกับพื้นที่ของสหภาพเมียนมาร์ เพื่อผนวกอุทยานแห่งชาติตะขิง ตะขี ของเมียนมาร์ ซึ่งติดกับป่ารอยต่อฝั่งตะวันตกของไทยแถบจังหวัดเพชรบุรี และราชบุรี เป็นป่ามรดกโลกแก่งกระจาน

นายเกรียงไกร จีรวง เลขาธิการเครือข่ายกะเหรี่ยงเพื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมภาคตะวันตก เขตงานตะนาวศรี กล่าวว่า กลุ่มเครือข่ายกะเหรี่ยง ภาคตะวันตก มีความห่วงใยในการที่ทางกรมอุทยานฯ จะขอขึ้นทะเบียนมรดกโลกกลุ่มป่าแก่งกระจาน ซึ่งทางเครือข่ายไม่ได้คัดค้านการที่จะให้พื้นที่ป่าแก่งกระจานได้เป็นมรดกโลก แต่ทางเครือข่ายมีความเป็นห่วงในเรื่องการอยู่อาศัยของชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมที่อาศัยอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานมากกว่า ว่าทางกรมอุทยานจะมีการบริหารจัดการกับกลุ่มคนเหล่านี้อย่างไรบ้าง ที่ผ่านมาการที่พื้นที่ป่าได้เป็นมรดกโลก ก็สามารถมีกลุ่มชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมอาศัยอยู่ได้ เช่น พื้นที่ป่าทุ่งใหญ่นเรศวร ที่ได้รับการประกาศให้เป็นมรดกโลกก็มีชุมชนอยู่ในเขตป่าทุ่งใหญ่นเรศวร อยู่ด้วยกันถึง 6 หมู่บ้าน สามารถที่จะอยู่ร่วมกันกับพื้นที่ป่าได้

อีกทั้งยังต้องการความชัดเจนจากทางกรมอุทยานฯ ว่าจะมีการแก้ปัญหาของชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ก่อนการประกาศเป็นมรดกโลก หรือจะประกาศก่อนแล้วค่อยมาแก้ปัญหา พร้อมทั้งควรที่จะให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ พร้อมทั้งเสนอแนะ แสดงความคิดเห็นในการตัดสินใจอย่างเป็นอิสระ

ทางกลุ่มเครือข่ายจึงมีความกังวลและได้ทำหนังสือยื่นต่อยูเนสโก ถึงข้อกังวลและขอเสนอต่อการขอจัดตั้งเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติของกลุ่มป่าแก่งกระจานในประเทศไทย ว่าพวกเราชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยง ปองลึก-บางกลอย แก่งกระจาน สนับสนุนการจัดตั้งมรดกโลกทางธรรมชาติที่ให้ความเคารพและยอมรับสิทธิ อัตลักษณ์ และการดำรงอยู่ของชนเผ่าพื้นเมือง ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรและความหลากหลายทางธรรมชาติ เพื่อเป็นสมบัติของมวลมนุษยชาติ

เครือข่ายกะเหรี่ยงเพื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมภาคตะวันตกและองค์กรภาคีที่เกี่ยวข้อง จึงขอเสนอข้อกังวลต่อการเสนอ

กิจกรรม 180 วัน
การหายไปของบิลลี่

สีเขียวเข้มในกรอบ
คือผืนป่าของเมียนมาร์

เมืองกะเหรี่ยงมายาวนานหลายร้อยปี โดยดำรงชีวิตพึ่งพาและสอดคล้องกับธรรมชาติ แต่เนื่องจากกระแสการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ รวมทั้งความพยายามที่จะประกาศเป็นแหล่งมรดกโลกทางธรรมชาติ ทำให้รัฐมีนโยบายอพยพชาวกะเหรี่ยงที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ป่าออกมาอยู่พื้นที่นอกเขตป่าอนุรักษ์ หรือตามแนวขอบของพื้นที่ป่า เช่น กรณีการบังคับอพยพชาวกะเหรี่ยงบางกลอยบนและใจแผ่นดิน ออกจากพื้นที่ป่าอุทยานแก่งกระจาน ซึ่งมีการดำเนินการมาแล้วหลายครั้ง ตั้งแต่ปี 2537 ปี 2553 และปี 2554 การกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบต่อชาวบ้านมาก ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เรื่องนี้ทางเครือข่ายกะเหรี่ยงเพื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ร่วมกับองค์กรเครือข่ายได้ทำหนังสือร้องเรียนไปถึงรัฐบาลและคณะกรรมการอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ (CERD) เมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2555 โดยเรียกร้องให้รัฐบาลเข้ามาแก้ไขปัญหาดังกล่าว และขอให้ทาง ยูเนสโก เข้ามาประเมินดูผลกระทบที่เกิดขึ้นกับชนเผ่าพื้นเมืองกะเหรี่ยง ถ้าหากมีการพิจารณาจัดตั้งพื้นที่กลุ่มป่าแก่งกระจานเป็นมรดกโลก เรื่องนี้ในทางปฏิบัติรัฐยังไม่มีความตระการ หรือให้การเยียวยาต่อกลุ่มผู้ถูกอพยพลงมาจากพื้นที่บางกลอยบน และใจแผ่นดิน

เพื่อจัดตั้งเป็นพื้นที่มรดกโลกทางธรรมชาติ ดังนั้น พื้นที่กลุ่มป่าแก่งกระจาน ประกอบไปด้วยเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า

กลุ่มแก๊ภาชี อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน อุทยานแห่งชาติกุยบุรี และอุทยานแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติไทย

ประจัน ซึ่งมีขนาด 482,255 เฮกตาร์ในเขตพื้นที่ 3 จังหวัด คือ ราชบุรี เพชรบุรี และ

ประจวบคีรีขันธ์ พื้นที่ในเขตกลุ่มป่าแก่งกระจาน

นอกจากจะเป็นแหล่งที่มีความอุดมสมบูรณ์ทาง

ธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพแล้ว ยัง

เป็นที่อยู่อาศัยของชนเผ่าพื้นเมืองกะเหรี่ยงมาช้านาน

ด้วยวิถีชีวิตพึ่งพาและสอดคล้องกับธรรมชาติ แต่เนื่องจากกระแสการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ รวมทั้งความพยายามที่จะประกาศเป็นแหล่งมรดกโลกทางธรรมชาติ ทำให้รัฐมีนโยบายอพยพชาวกะเหรี่ยงที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ป่าออกมาอยู่พื้นที่นอกเขตป่าอนุรักษ์ หรือตามแนวขอบของพื้นที่ป่า เช่น กรณีการบังคับอพยพชาวกะเหรี่ยงบางกลอยบนและใจแผ่นดิน ออกจากพื้นที่ป่าอุทยานแก่งกระจาน ซึ่งมีการดำเนินการมาแล้วหลายครั้ง ตั้งแต่ปี 2537 ปี 2553 และปี 2554 การกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบต่อชาวบ้านมาก ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เรื่องนี้ทางเครือข่ายกะเหรี่ยงเพื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ร่วมกับองค์กรเครือข่ายได้ทำหนังสือร้องเรียนไปถึงรัฐบาลและคณะกรรมการอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ (CERD) เมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2555 โดยเรียกร้องให้รัฐบาลเข้ามาแก้ไขปัญหาดังกล่าว และขอให้ทาง ยูเนสโก เข้ามาประเมินดูผลกระทบที่เกิดขึ้นกับชนเผ่าพื้นเมืองกะเหรี่ยง ถ้าหากมีการพิจารณาจัดตั้งพื้นที่กลุ่มป่าแก่งกระจานเป็นมรดกโลก เรื่องนี้ในทางปฏิบัติรัฐยังไม่มีความตระการ หรือให้การเยียวยาต่อกลุ่มผู้ถูกอพยพลงมาจากพื้นที่บางกลอยบน และใจแผ่นดิน

อย่างเพียงพอ ชาวบ้านส่วนใหญ่หนึ่งต้องออกไปทำงานรับจ้างใน

ตามมา เช่น ปัญหาด้านครอบครัว เนื่องจากไม่มีบัตรประจำตัวประจำ

ซึ่งประเด็นนี้ทางคณะได้เข้ามศึกษาและเสนอแนะใน

การดังนี้ 1. กรมอุทยานแห่งชาติ

แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวน

รื้อถอนและเผาทำลายทรัพย์สิน

บ้านบางกลอยบนและบ้าน

และสมควรยุติการดำเนินการ

บ้านบางกลอยบนและบ้าน

เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2553

ชีวิตชาวกะเหรี่ยงและผอง

เข้าไปทำกินในที่ดินเดิมทันที

2. ให้กรมอุทยานแห่งชาติ ส

ที่ดินทำกินของกลุ่มชาวกะ

ดินตามมติ ครม. 30 มิถุนา

พื้นที่ป่าไม้ให้แล้วเสร็จภายใน

3. ให้กรมอุทยานแห่งชาติ ส

แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อเ

กะเหรี่ยงที่ได้รับความเสียหาย

ของผู้ถูกร้องให้แล้วเสร็จภายใน

4. ให้กระทรวงวัฒนธรรม

สิงหาคม 2553 เรื่องแนวโน

ร่วมกับจังหวัดเพชรบุรี หวั

ของชาวกะเหรี่ยงให้แล้วเสร็จ

5. ให้กรมการปกครอง

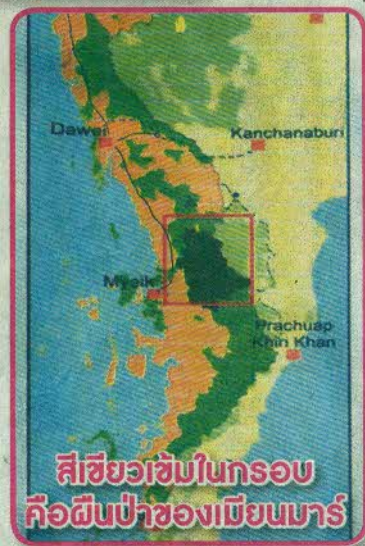
เคลื่อนที่เร่งรัดการสำรวจและ

เสร็จภายใน 60 วัน นับแต่ได้

‘เหรียญ’ วอนรัฐฟัง รดกโลกป่าแก่งกระจาน

180 วัน
ของบิลลี่

สีเขียวเข้มในกรอบ
คือผืนป่าของเมียนมาร์

เพื่อจัดตั้งเป็นพื้นที่มรดกโลกทางธรรมชาติ
ดังนี้ พื้นที่กลุ่มป่าแก่งกระจาน ประกอบไป
ด้วยเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า
ลุ่มน้ำแก่งกระจาน อุทยานแห่งชาติ
แก่งกระจาน อุทยานแห่ง
ชาติกุยบุรี และอุทยานแห่ง
ชาติเฉลิมพระเกียรติไทย
ประจัน ซึ่งมีขนาด 482,255
เฮกตาร์ในเขตพื้นที่ 3 จังหวัด
คือ ราชบุรี เพชรบุรี และ
ประจวบคีรีขันธ์ พื้นที่ใน
เขตกลุ่มป่าแก่งกระจาน
นอกจากจะเป็นแหล่งที่
มีความอุดมสมบูรณ์ทาง
ธรรมชาติและความหลากหลาย
ทางชีวภาพแล้ว ยัง
เป็นที่อยู่อาศัยของชนเผ่าพื้น
เมืองกะเหรี่ยงมาช้านานหลายร้อยปี โดยดำรงชีวิตพึ่งพาและสอดคล้อง
กับธรรมชาติ แต่เนื่องจากกระแสการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ รวมทั้ง
ความพยายามที่จะประกาศเป็นแหล่งมรดกโลกทางธรรมชาติ ทำให้รัฐ
มีนโยบายอพยพชาวกะเหรี่ยงที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ป่าออกมาอยู่ในพื้นที่นอก
เขตป่าอนุรักษ์ หรือตามแนวขอบของพื้นที่ป่า เช่น กรณีการบังคับอพยพ
ชาวกะเหรี่ยงบางกลอยบนและใจแผ่นดิน ออกจากพื้นที่ป่าอุทยานแก่ง
กระจาน ซึ่งมีการดำเนินการมาแล้วหลายครั้ง ตั้งแต่ปี 2537 ปี 2553 และ
ปี 2564 การกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบต่อชาวบ้านมาก ทั้งด้านสังคม
เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เรื่องนี้ทางเครือข่ายกะเหรี่ยงเพื่อวัฒนธรรมและ
สิ่งแวดล้อม ร่วมกับองค์กรเครือข่ายได้ทำหนังสือร้องเรียนไปถึงรัฐบาล
และคณะกรรมการอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ
(CERD) เมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2555 โดยเรียกร้องให้รัฐบาลเข้ามาแก้ไข
ปัญหาดังกล่าว และขอให้ทาง ยูเนสโก เข้ามาประเมินผลกระทบที่เกิด
ขึ้นกับชนเผ่าพื้นเมืองกะเหรี่ยง ถ้าหากมีการพิจารณาจัดตั้งพื้นที่กลุ่มป่าแก่ง
กระจานเป็นมรดกโลก เรื่องนี้ในทางปฏิบัติรัฐยังไม่มีความชัดเจน หรือให้การ
เยียวยาต่อกลุ่มผู้ถูกอพยพลงมาจากพื้นที่บางกลอยบน และใจแผ่นดิน

อย่างเพียงพอ ชาวบ้านส่วนใหญ่ยังไม่มีพื้นที่ทำกินและที่อยู่อาศัย ส่วน
หนึ่งต้องออกไปหางานรับจ้างในเมือง ก่อให้เกิดผลกระทบหลาย ๆ ด้าน
ตามมา เช่น ปัญหาด้านครอบครัว การถูกเอารัดเอาเปรียบด้านแรงงาน
เนื่องจากไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน

ซึ่งประเด็นนี้ทางคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ(กสม.)
ได้เข้ามาศึกษาและเสนอแนะให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องรีบดำเนินการ
การดังนี้

1. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช สมควร
แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในประเด็นการเข้าผลักดัน
รื้อถอนและเผาทำลายทรัพย์สินของชาวกะเหรี่ยงที่อาศัยอยู่บริเวณ
บ้านบางกลอยบนและบ้านใจแผ่นดินของผู้ถูกร้องให้แล้วเสร็จ
และสมควรยุติการดำเนินการจับกุม ช่มชู้ คุกคามชาวกะเหรี่ยง
บ้านบางกลอยบนและบ้านใจแผ่นดิน ตามนโยบายมติคณะรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2553 เรื่องแนวนโยบายในการฟื้นฟูวิถี
ชีวิตชาวกะเหรี่ยงและผืนดินให้ชาวกะเหรี่ยงกลุ่มดังกล่าวกลับ
เข้าไปทำกินในที่ดินเดิมทันที จนกว่าการแก้ไขปัญหาจะได้ข้อยุติ
2. ให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ดำเนินการถือครอง
ที่ดินทำกินของกลุ่มชาวกะเหรี่ยงบ้านบางกลอยบนและบ้านใจแผ่นดิน
ตามมติ ครม. 30 มิถุนายน 2541 เรื่องการแก้ไขปัญหาที่ดินใน
พื้นที่ป่าไม้ให้แล้วเสร็จภายใน 60 วัน นับแต่ได้รับรายงานฉบับนี้
3. ให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ร่วมกับจังหวัดเพชรบุรี
แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อเยียวยา ชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ชาว
กะเหรี่ยงที่ได้รับความเสียหายจากการเข้ารื้อถอน เผาทำลายทรัพย์สิน
ของผู้ถูกร้องให้แล้วเสร็จภายใน 60 วัน นับแต่ได้รับรายงานฉบับนี้
4. ให้กระทรวงวัฒนธรรมดำเนินการแก้ไขปัญหาตามมติ ครม. 3
สิงหาคม 2553 เรื่องแนวนโยบายในการฟื้นฟูวิถีชีวิตชาวกะเหรี่ยง โดย
ร่วมกับจังหวัดเพชรบุรี หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน และตัวแทน
ของชาวกะเหรี่ยงให้แล้วเสร็จภายใน 60 วัน นับแต่ได้รับรายงานฉบับนี้
5. ให้กรมการปกครองโดยอำเภอแก่งกระจานจัดทำโครงการ
เคลื่อนที่เร่งรัดการสำรวจและให้สัญชาติไทยแก่กะเหรี่ยงกลุ่มนี้ให้แล้ว
เสร็จภายใน 60 วัน นับแต่ได้รับรายงานฉบับนี้

รังสิ ลิ้มปิยติกุล-รายงาน